

Donderdag 26 oktober 2017

P8_TA(2017)0414

Tenuitvoerlegging van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn

Resolutie van het Europees Parlement van 26 oktober 2017 over de toepassing van Richtlijn 2004/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade (2016/2251(INI))

(2018/C 346/24)

Het Europees Parlement,

- gezien Richtlijn 2004/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade ⁽¹⁾ (de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn),
- gezien het verslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement overeenkomstig artikel 18, lid 2, van Richtlijn 2004/35/EG betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade (COM(2016)0204),
- gezien de artikelen 4 en 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU),
- gezien artikel 37 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- gezien Richtlijn 2001/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 maart 2001 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu en tot intrekking van Richtlijn 90/220/EEG van de Raad ⁽²⁾,
- gezien de wijziging van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn bij Richtlijn 2006/21/EG ⁽³⁾ betreffende het beheer van afval van winningsindustrieën, Richtlijn 2009/31/EG ⁽⁴⁾ betreffende de geologische opslag van kooldioxide en Richtlijn 2013/30/EU ⁽⁵⁾ betreffende de veiligheid van offshore olie- en gasactiviteiten,
- gezien het werkdokument van de diensten van de Commissie over de Refit-evaluatie van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn (SWD(2016)0121), gevoegd bij het verslag van de Commissie (COM(2016)0204),
- gezien de nota van de onderzoeksdienst van het Europees Parlement van 6 juni 2016 getiteld: „The implementation of the Environmental Liability Directive: a survey of the assessment process carried out by the Commission” ⁽⁶⁾,
- gezien artikel 52 van zijn Reglement alsmede artikel 1, lid 1, onder e), van en bijlage 3 bij het besluit van de Conferentie van voorzitters van 12 december 2002 betreffende de procedure inzake het verlenen van toestemming voor het opstellen van initiatiefverslagen,
- gezien het verslag van de Commissie juridische zaken en het advies van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid (A8-0297/2017),

⁽¹⁾ PB L 143 van 30.4.2004, blz. 56.

⁽²⁾ PB L 106 van 17.4.2001, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 102 van 11.4.2006, blz. 15.

⁽⁴⁾ PB L 140 van 5.6.2009, blz. 114.

⁽⁵⁾ PB L 178 van 28.6.2013, blz. 66.

⁽⁶⁾ PE 556.943.

Donderdag 26 oktober 2017

- A. overwegende dat het milieubeleid van de Unie volgens artikel 191, lid 1, van het VWEU moet bijdragen tot het nastreven van doelstellingen zoals de bescherming van de gezondheid van haar burgers, de bescherming en verbetering van de kwaliteit van het milieu, de bevordering van een behoedzaam en rationeel gebruik van natuurlijke hulpbronnen en de bevordering op internationaal vlak van maatregelen om het hoofd te bieden aan regionale of mondiale milieuproblemen;
- B. overwegende dat in artikel 191, lid 2, van het VWEU is bepaald dat het milieubeleid van de Unie gericht moet zijn op een hoog beschermingsniveau en gebaseerd op het voorzorgsbeginsel en op de beginselen dat preventief moet worden opgetreden, dat milieuaantasting bij voorrang aan de bron dient te worden bestreden en dat de vervuiler betaalt;
- C. overwegende dat in artikel 11 van het VWEU wordt bepaald dat de eisen inzake milieubescherming moeten worden geïntegreerd in de omschrijving en uitvoering van het beleid en de werkzaamheden van de Unie, in het bijzonder met het oog op het bevorderen van duurzame ontwikkeling;
- D. overwegende dat het Europees Parlement en de Raad krachtens artikel 192 van het VWEU de taak hebben om vast te stellen welke maatregelen moeten worden genomen om de algemene doelstellingen van de Unie op milieugebied te verwezenlijken ⁽¹⁾;
- E. overwegende dat in het Handvest van de grondrechten bepaald wordt dat een hoog niveau van milieubescherming en de verbetering van de kwaliteit van het milieu deel moeten uitmaken van het beleid van de Unie en gewaarborgd moeten worden overeenkomstig het beginsel van duurzame ontwikkeling;
- F. overwegende dat een gecoördineerde milieustrategie voor de hele Unie een middel is om samenwerking aan te moedigen en ervoor te zorgen dat de beleidsmaatregelen van de Unie onderlinge coherentie vertonen;
- G. overwegende dat het huidige toepassingsgebied van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn zich uitsluitend uitstrekt tot milieuschade die door exploitanten wordt toegebracht aan de biodiversiteit (beschermde soorten en natuurlijke habitats), aan het water en aan de bodem;
- H. overwegende dat er voor het dekken van aansprakelijkheid voor milieuschade spontaan een financiële zekerheidsmarkt is gegroeid, die echter wellicht niet volstaat om specifieke gevallen te dekken, zoals kleine en middelgrote ondernemingen (kmo's) of bepaalde soorten activiteiten (offshore platforms, kerncentrales, enz.);
- I. overwegende dat het feit dat het moeilijk vast te stellen is of schade aan een natuurlijke rijkdom de vastgestelde drempel overschrijdt en dat veel lidstaten geen procedure kennen voor de behandeling van opmerkingen of kritiek van milieu-ngo's en andere organisaties van stakeholders, tot de hoofdoorzaken van de verschillen in toepassing van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn behoren;
- J. overwegende dat in veel lidstaten talrijke belanghebbenden (milieu-ngo's, verzekeringsmaatschappijen, exploitanten en vooral ook de betrokken autoriteiten) weinig of niets weten van de details van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn, wat niet in de laatste plaats te wijten is aan het ontbreken van richtsnoeren voor de omzetting in wetgeving;
- K. overwegende dat veel lidstaten vorderingen hebben geboekt bij de daadwerkelijke verwezenlijking van de belangrijkste doelstellingen, te weten het voorkomen en herstellen van milieuschade; overwegende dat de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn echter in sommige lidstaten nog onvoldoende gehandhaafd wordt;
- L. overwegende dat uit nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen blijkt dat de verontreiniging door industriële activiteiten onvermoede gevolgen kan hebben voor mens en milieu en dat de menselijke gezondheid, de duurzaamheid en het evenwicht van biologische en bio-evolutieve processen erdoor in gevaar worden gebracht;

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 9 maart 2010, *ERG e.a.*, C-378/08, ECLI:EU:C:2010:126, punt 45. Arrest van het Hof van Justitie van 9 maart 2010, *ERG e.a.*, C-379/08 en C-380/08, ECLI:EU:C:2010:127, punt 38. Arrest van het Hof van Justitie van 9 maart 2010, *Buzzi Unicem SpA e.a.*, C-478/08 en C-479/08, ECLI:EU:C:2010:129, punt 35.

Donderdag 26 oktober 2017

1. erkent het belang van de studies en verslagen van de Commissie over de beoordeling van de toepassing van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn en de impact ervan op de lidstaten, evenals van haar aanbevelingen met het oog op een doeltreffende en samenhangende toepassing van de richtlijn door prioriteit toe te kennen aan de harmonisatie van nationale oplossingen en praktijken in een breder kader voor wettelijke aansprakelijkheid; verwelkomt in dat verband de ontwikkeling van het meerjarig werkprogramma (MAWP) betreffende de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn voor de periode 2017 — 2020;
2. constateert met bezorgdheid dat de bevindingen in die verslagen een alarmerend beeld opleveren van de werkelijke tenuitvoerlegging van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn en wijst erop dat die richtlijn in veel lidstaten fragmentarisch en oppervlakkig is omgezet;

Stand van zaken met betrekking tot de uitvoering van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn

3. constateert dat diverse lidstaten zich niet hebben gehouden aan de uiterste termijn voor de omzetting van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn en dat deze pas sinds de tweede helft van 2010 door alle 27 lidstaten was omgezet;
4. is van mening dat de omzetting van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn in nationale aansprakelijkheidsstelsels niet geleid heeft tot een gelijk speelveld als gevolg van de discretionaire bevoegdheden die in die richtlijn worden toegekend en van het aperte gebrek aan duidelijkheid omtrent en uniforme toepassing van kernbegrippen ervan, alsook van onderontwikkelde capaciteiten en deskundigheid, en dat die omzetting, zoals in het verslag van de Commissie wordt bevestigd, momenteel zowel juridisch als in de praktijk van lidstaat tot lidstaat totaal verschilt, tussen wat betreft het aantal zaken; is daarom van oordeel dat er verdere stappen moeten worden ondernomen om te zorgen dat de wetgeving op Europees niveau gelijk wordt getrokken;
5. constateert dat dit gebrek aan eenvormigheid mede te wijten is aan de generieke aard van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn, die is opgesteld naar het model van een kaderrichtlijn;
6. wijst erop dat er, ondanks de door de Commissie genomen maatregelen wegens verlate omzetting en non-conformiteitskwesaties, en ondanks de extreme flexibiliteit van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn, zeven lidstaten zijn die nog bepaalde conformiteitsproblemen moeten oplossen;
7. merkt op dat de inconsistenties in de wijzen waarop de lidstaten hun gevallen van milieuschade rapporteren waarin de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn werd toegepast⁽¹⁾, toegeschreven kunnen worden aan het feit dat ze hun nationale wetgeving toepasten in plaats van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn;

Beperkte doeltreffendheid van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn

8. constateert dat de doeltreffendheid van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn van lidstaat tot lidstaat aanzienlijk verschilt;
9. wijst erop dat de verschillen in interpretatie en toepassing van de „materialiteitsdrempel” voor milieuschade tot de belangrijkste obstakels voor een doeltreffende en uniforme toepassing van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn behoren en dat de gegevens over administratieve kosten voor overheden, zoals gegevens over de toepassing van aanvullende en compenserende herstelmaatregelen, schaars en weinig homogeen zijn en voor het bedrijfsleven zelfs volledig ontbreken;
10. betreurt het dat incidenten in de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn pas als „ernstig” worden aangemerkt als ze tot dodelijke slachtoffers of ernstig gewonden leiden, zonder dat er verwezen wordt naar de gevolgen voor het milieu; benadrukt daarom dat een incident, zelfs als er geen doden of ernstig gewonden bij vallen, ernstige gevolgen kan hebben voor het milieu vanwege de omvang ervan of omdat het bijvoorbeeld beschermde gebieden of soorten of bijzonder kwetsbare habitats treft;

⁽¹⁾ Volgens het verslag van de Commissie (COM(2016)0204) rapporteerden de lidstaten tussen april 2007 en april 2013 circa 1 245 bevestigde gevallen van milieuschade waarin de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn werd toegepast. Bovendien verschilt het aantal gevallen volgens datzelfde verslag aanzienlijk van lidstaat tot lidstaat. Twee lidstaten waren goed voor 86 % van alle gerapporteerde gevallen (563 gevallen in Hongarije, 506 in Polen), terwijl het merendeel van de resterende gevallen door zes lidstaten werd gerapporteerd (60 door Duitsland, 40 door Griekenland, 17 door Italië en 8 door Letland, Spanje en het Verenigd Koninkrijk). Elf lidstaten meldden geen enkel incident in 2007, mogelijk wel omdat zij die uitsluitend krachtens hun nationale stelsel behandelen.

Donderdag 26 oktober 2017

11. betreurt dat er voor activiteiten die mogelijk negatieve effecten kunnen hebben op biodiversiteit en milieu, zoals transport van gevaarlijke stoffen via pijpleidingen, mijnbouw en de invoering van invasieve uitheemse soorten, momenteel geen verplichte risicoaansprakelijkheid geldt; wijst erop dat met name voor aantasting van de biodiversiteit geldt dat de in bijlage III genoemde activiteiten in onvoldoende mate de sectoren bestrijken die mogelijk schade teweeg kunnen brengen;
12. is van mening dat het in artikel 1 van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn bedoelde kader voor milieuaansprakelijkheid moet worden verruimd zodat het ook ecologische rehabilitatie en terugbrenging van het milieu tot zijn referentietoestand na beëindiging van de beroepsactiviteiten omvat, ook als de milieuschade is veroorzaakt door activiteiten of emissies die door de bevoegde autoriteiten uitdrukkelijk werden toegestaan;
13. benadrukt dat alle belanghebbenden als probleem gesignaleerd hebben dat het moeilijk is risicoaansprakelijkheid voor in bijlage III bij de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn genoemde gevaarlijke activiteiten te doen gelden ten aanzien van derde-rechthebbenden van de aansprakelijke partij⁽¹⁾;
14. wijst op de ervaringen met de tenuitvoerlegging van de huidige financiële zekerheden, waarbij tekortkomingen aan het licht zijn gekomen in verband met het waarborgen dat exploitanten werkelijk dekking hebben voor financiële verplichtingen als gevolg van hun aansprakelijkheid voor milieuschade, en wijst met bezorgdheid op de gevallen waarin exploitanten niet in staat waren om de kosten voor herstel van milieuschade te dragen;
15. benadrukt dat er nog steeds problemen zijn met de toepassing van de richtlijn op grootschalige incidenten, vooral wanneer het niet mogelijk is vast te stellen wie de aansprakelijke vervuiler is en/of wanneer de vervuiler insolvent wordt of failliet gaat;
16. merkt op dat de kosten van milieuschade voor de aansprakelijke exploitanten kunnen worden verminderd door gebruik te maken van financiële zekerheidsinstrumenten (verzekeringsdekking en alternatieve instrumenten zoals bankgaranties, obligaties, fondsen of effecten); meent dat de vraag op de financiële zekerhedenmarkt in verband met de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn laag is vanwege het geringe aantal gevallen dat zich in veel lidstaten voordoet, het gebrek aan duidelijkheid omtrent bepaalde begrippen in de richtlijn en het feit dat verzekeringsmodellen in veel lidstaten, afhankelijk van de mate van maturiteit van de markt voor dergelijke instrumenten, in het algemeen langzaam op blijken te komen;
17. wijst erop dat de mogelijkheid om het aanbod aan financiële zekerheden te verbeteren wordt afgeremd door het feit dat de EU slechts over weinig gegevens beschikt over gevallen die onder de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn vallen en dat die gegevens tegenstrijdig zijn;
18. moedigt de lidstaten aan maatregelen te nemen ter bespoediging van de ontwikkeling van financiële zekerheidsinstrumenten en -markten door daarvoor geschikte economische en financiële actoren, met inbegrip van financiële mechanismen voor gevallen van insolventie, zodat de exploitanten over financiële garanties kunnen beschikken om hun aansprakelijkheid te dekken;
19. wijst op de haalbaarheidsstudie van de Commissie over het concept van een risicodelingsfaciliteit op EU-niveau voor industriële rampen⁽²⁾ en benadrukt de noodzaak van nader onderzoek en een grondiger haalbaarheidsstudie naar de belangrijkste juridische en financiële aspecten hiervan;
20. merkt met voldoening op dat de helft van de lidstaten de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn ruim toepassen wanneer het gaat om beschermde soorten en natuurlijke habitats (België, Cyprus, Tsjechische Republiek, Estland, Griekenland, Hongarije, Letland, Litouwen, Luxemburg, Polen, Portugal, Slovenië, Spanje, Zweden en het Verenigd Koninkrijk);

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 2015, *Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare e.a. tegen Fipa Group Srl e.a.*, zaak C-534/13, ECLI:EU:C:2015:140.

⁽²⁾ Study to explore the feasibility of creating a fund to cover environmental liability and losses occurring from industrial accidents, Final Report, Europese Commissie, DG ENV, 17 april 2013.

Donderdag 26 oktober 2017

21. is van mening dat een van de oorzaken van de ontoereikende harmonisatie van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn is dat er geen administratieve standaardprocedure bestaat om aan de bevoegde autoriteiten te melden dat er milieuschade dreigt te ontstaan of is ontstaan; betreurt het daarom dat er geen verplichting is tot bekendmaking van dergelijke kennisgevingen of van informatie over hoe met die gevallen is omgegaan; merkt op dat sommige lidstaten in hun wetgeving al rekening houden met deze beperking en databanken hebben opgezet voor de kennisgevingen/incidenten/gevallen; wijst er echter op dat er op dit gebied grote verschillen bestaan tussen de lidstaten en dat deze praktijk vrij beperkt is;

22. benadrukt dat compensatieregelingen van dien aard moeten zijn dat grensoverschrijdende vorderingen doeltreffend, snel, binnen een redelijke termijn en zonder discriminatie van eisers uit verschillende landen van de Europese Economische Ruimte kunnen worden afgehandeld; is van oordeel dat deze regelingen zowel de primaire als de secundaire schade in alle getroffen gebieden moeten omvatten, aangezien dergelijke incidenten een groot gebied kunnen beslaan en langdurige gevolgen kunnen hebben; benadrukt dat het speciaal voor buurlanden die geen lid zijn van de Europese Economische Ruimte noodzakelijk is dat zij zich aan het internationaal recht op het gebied van milieubescherming en milieuaansprakelijkheid houden;

23. herhaalt dat volgens artikel 4, lid 5, van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn, de richtlijn alleen van toepassing op milieuschade of op een onmiddellijke dreiging van dergelijke schade als gevolg van diffuse verontreiniging wanneer een oorzakelijk verband kan worden gelegd tussen de schade en de activiteiten van individuele exploitanten; wijst er tevens op dat de Intergouvernementele Werkgroep inzake klimaatverandering (IPCC) in zijn verslag van 2013 al een strikt oorzakelijk verband tussen uitstoot en schade in verband met klimaatverandering en milieu had vastgesteld ⁽¹⁾;

Voorstellen voor een meer geharmoniseerde milieuaansprakelijkheidsrichtlijn

24. dringt erop aan dat de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn zo spoedig mogelijk wordt herzien en dat de definitie van „milieuschade” in artikel 2, lid 1, van die richtlijn wordt verduidelijkt, met name wat betreft de criteria voor vaststelling van negatieve effecten op beschermde soorten en habitats (bijlage I) en het risico van schade aan wateren en bodemschade, opdat dat artikel voldoende doeltreffend, consistent en coherent wordt om gelijke tred te houden met de snelle evolutie van verontreinigende stoffen uit industriële activiteiten;

25. verzoekt de Commissie het begrip „materialiteitsdrempel” te verduidelijken, te definiëren en gedetailleerd in te vullen en gedifferentieerde maximale aansprakelijkheidsdrempels voor activiteiten te verkennen, teneinde de toepassing van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn te standaardiseren en in alle lidstaten eenvormig te maken;

26. verzoekt de Commissie te zorgen voor een duidelijke en coherente uitlegging van het geografische toepassingsgebied van de „gunstige staat van instandhouding” van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn (EU, nationaal grondgebied, het natuurlijke landschap); is in dit verband van mening dat een locatiespecifieke benadering noodzakelijk is voor een correcte en doeltreffende tenuitvoerlegging;

27. verzoekt de Commissie vast te stellen welke regels nodig zijn om een duidelijk en onaanvechtbaar onderscheid te maken tussen gevallen waarin de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn van toepassing is en gevallen waarin de nationale wetgeving moet worden toegepast, wanneer die strenger is;

28. merkt op dat luchtvervuiling schadelijk is voor de menselijke gezondheid en het milieu en dat stikstofdioxide- en fijnstofvervuiling ernstige gezondheidsrisico's inhouden; verzoekt de Commissie in dat verband om „ecosystemen” op te nemen in de definities van „milieuschade” en „natuurlijke rijkdommen” in artikel 2; verzoekt de Commissie voorts te overwegen of het toepassingsgebied van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn kan worden uitgebreid en of aansprakelijkheid kan worden vastgesteld voor schade aan de menselijke gezondheid en het milieu, onder meer in de vorm van luchtvervuiling ⁽²⁾;

⁽¹⁾ IPCC, 2013: Climate Change 2013: The Physical Science Basis. Contribution of Working Group I to the Fifth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change (Stocker, T.F. et al. Cambridge University Press, Cambridge, United Kingdom and New York, NY, USA, 1535 pp, doi:10.1017/CBO9781107415324).

⁽²⁾ Op deze mogelijkheid werd ingegaan in het document van de Commissie van 19 februari 2014: „Study on ELD Effectiveness: Scope and Exceptions”, blz. 84.

Donderdag 26 oktober 2017

29. verzoekt de Commissie om een verplichte financiële-zekerheidstelling in te voeren, bijvoorbeeld een verplichte milieuaansprakelijkheidsverzekering voor exploitanten, en een geharmoniseerde EU-methodologie uit te werken voor de berekening van de maximale aansprakelijkheidsgrenzen aan de hand van de kenmerken van elke activiteit en de omgeving waarin deze plaatsvindt; verzoekt de Commissie voorts de mogelijkheid te overwegen om een Europees fonds op te richten voor de bescherming van het milieu tegen schade die veroorzaakt wordt door onder de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn vallende industriële activiteiten ⁽¹⁾, onverminderd het beginsel dat de vervuiler betaalt, voor insolventierisico's en alleen in gevallen waarin de financiële-zekerheidsmarkten tekortschieten; is van mening dat dit ook zou moeten gelden voor grootschalige incidenten, wanneer het mogelijk is vast te stellen welke exploitant verantwoordelijk is voor de schade;

30. pleit ervoor dat iedere exploitant die voordeel heeft van de uitvoering van activiteiten ook aansprakelijk is voor eventuele milieuschade of -vervuiling als gevolg van die activiteiten;

31. is van mening dat er gezien de relevantie en de potentiële effecten van industriële rampen en de risico's daarvan voor de menselijke gezondheid, het natuurlijk milieu en eigendommen, meer waarborgen nodig zijn om de Europese burger te verzekeren van een veilig en deugdelijk rampenpreventie- en -beheersingssysteem op basis van risicodeling, meer verantwoordelijkheid bij industriële ondernemers en het beginsel dat de vervuiler betaalt; wenst dat er wordt beoordeeld of er in de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn een stelsel moet worden opgenomen voor aansprakelijkheid van derden voor het toebrengen van schade aan de menselijke gezondheid en het milieu ⁽²⁾;

32. verzoekt om invoering van een stelsel van secundaire aansprakelijkheid van derde-rechthebbenden van de aansprakelijke partij;

33. beveelt aan subsidiaire aansprakelijkheid van de staat verplicht te stellen, teneinde een doeltreffende en proactieve tenuitvoerlegging van de wetgeving te waarborgen;

34. dringt voorts aan op schrapping van de mogelijkheid voor exploitanten om zich te beroepen op een vergunning of op de stand van de kennis, zodat er voor een gelijk speelveld wordt gezorgd en het beginsel dat de vervuiler betaalt kracht wordt bijgezet, wat ook de werkzaamheid van de wetgeving ten goede komt;

35. verzoekt de Commissie om onverwijld met een voorstel te komen voor milieu-inspecties op Europees niveau.

36. acht het van prioritair belang om in het kader van een herziening van de richtlijn milieuaansprakelijkheid een risicoaansprakelijkheid te laten gelden voor alle milieuschade in verband met niet in bijlage III opgenomen activiteiten, om de doeltreffendheid van de wetgeving ter invoering van het vervuiler-betaaltbeginsel te vergroten, en exploitanten ertoe aan te zetten hun risicobeheer te verbeteren; verzoekt de Commissie in dat verband een register in te voeren van exploitanten die gevaarlijke activiteiten verrichten, alsook een systeem voor financieel toezicht ter waarborging van de solvabiliteit van die exploitanten;

37. vraagt de Commissie om ervoor te zorgen dat de richtlijn toepassing vindt bij milieuschade als gevolg van enige beroepsactiviteit, en risicoaansprakelijkheid van producenten te waarborgen;

38. dringt aan op de instelling van een publiek toegankelijke Europese databank van onder de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn vallende gevallen van milieuschade, geënt op voorbeelden als het Ierse systeem waarmee gevallen van milieuschade online kunnen worden gemeld, teneinde het vertrouwen in het systeem van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn te versterken en betere tenuitvoerlegging te waarborgen; is van mening dat zo'n databank belanghebbenden, exploitanten en burgers in staat zou stellen zich meer bewust te worden van het bestaan van het systeem van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn en daardoor zou bijdragen aan het voorkomen en herstellen van milieuschade;

⁽¹⁾ Zie in dit verband het document dat de Commissie op 17 april 2013 gepubliceerd heeft met als titel „Study to explore the feasibility of creating a fund to cover environmental liability and losses occurring from industrial accidents”.

⁽²⁾ Een dergelijk stelsel bestaat al in Portugal en wordt beoordeeld in de studie van de Commissie van 16 mei 2013 met als titel „Implementation challenges and obstacles of the Environmental Liability Directive (ELD)”, blz. 75.

Donderdag 26 oktober 2017

39. beveelt aan de openbare databanken voor onder de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn vallende gevallen gemakkelijk toegankelijk en doeltreffend te maken door bij het opzetten ervan de volgende criteria in acht te nemen:

- ze moeten online toegankelijk zijn en aanvullende informatie over de gevallen moet op verzoek worden verstrekt;
- elk land moet beschikken over een gecentraliseerde databank in plaats van afzonderlijke databanken voor elke regio;
- meldingen van nieuwe incidenten moeten onmiddellijk online bekend worden gemaakt;
- elk in de databank opgenomen geval moet vergezeld gaan van informatie over de naam van de vervuiler, de aard en de omvang van de veroorzaakte schade, de genomen of te nemen preventie- of herstelmaatregelen en door of met de autoriteiten gevolgde procedures;

40. verzoekt om uitbreiding van de categorieën van de in bijlage III bedoelde gevaarlijke activiteiten tot alle activiteiten die potentieel schadelijk zijn voor het milieu en de menselijke gezondheid;

41. benadrukt dat het belang van een cultuur van preventie van milieuschade tot uiting moet komen in een systematische voorlichtingscampagne, in het kader waarvan de lidstaten moeten garanderen dat potentiële vervuilers en potentiële slachtoffers worden geïnformeerd over de risico's die zij lopen, over de beschikbaarheid van verzekeringen of andere financiële zekerheden die hen tegen die risico's kunnen beschermen en over de voordelen die deze kunnen opleveren;

42. is van mening dat alle gevallen van bewezen aansprakelijkheid, alsmede gedetailleerde gegevens over opgelegde sancties, openbaar moeten worden gemaakt om de werkelijke kosten van milieuschade voor iedereen zichtbaar te maken;

43. stelt voor dat er een kanaal wordt gecreëerd om milieu-ngo's en andere belanghebbenden ertoe aan te moedigen om hun opmerkingen en kritiek kenbaar te maken;

44. beveelt aan om belastingverlaging of andere financiële voordelen toe te kennen aan bedrijven die zich met succes inzetten voor het voorkomen van milieuschade;

45. beveelt aan dat er aparte onafhankelijke autoriteiten worden aangewezen die bevoegd zijn voor het beheer en de controle en voor het opleggen van sancties uit hoofde van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn, en onder meer de mogelijkheid hebben financiële zekerheden te verlangen van potentieel aansprakelijke partijen, rekening houdend met de specifieke situatie van elke potentiële vervuiler, bijvoorbeeld in het kader van milieuvergunningen;

46. dringt er bij de Commissie en de lidstaten op aan te waarborgen dat de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn afdoende ondersteuning biedt aan inspanningen die erop gericht zijn om de doelstellingen van de vogel- en de habitatrichtlijn van de EU te verwezenlijken; dringt erop aan dat de autoriteiten die belast zijn met milieu-inspecties ook betrokken worden bij de tenuitvoerlegging en handhaving van milieuaansprakelijkheidswetgeving;

47. verzoekt de Commissie haar scholingsprogramma voor de toepassing van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn in de lidstaten op te schalen en helpdesks op te zetten voor vaklieden om informatie en bijstand te verstrekken en te helpen bij het beoordelen van risico's en schade; beveelt verder aan dat er richtsnoeren worden gegeven om de lidstaten te helpen bij het correct omzetten van de wetgeving;

48. herinnert eraan dat personen die nadeel ondervinden van milieuschade overeenkomstig de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn het recht hebben de bevoegde autoriteiten te vragen om actie te ondernemen; wijst er ook op dat Europese burgers volgens het Unierecht effectieve en snelle toegang tot de rechter moeten genieten (artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus, artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en de toepasselijke bepalingen van het Europees Verdrag inzake de bescherming van de rechten van de mens) en dat de kosten van milieuschade moeten worden gedragen door de vervuiler (artikel 191 van het VWEU); verzoekt de Commissie derhalve met een wetgevingsvoorstel te komen voor minimumnormen voor de uitvoering van de regels van het verdrag van Aarhus inzake toegang tot de rechter; verzoekt de Commissie om de mogelijkheid van invoering van collectieve verhaalmechanismen te verkennen voor inbreuken op het milieurecht van de Unie;

Donderdag 26 oktober 2017

49. dringt er bij de Commissie op aan om in het kader van een herziening van de milieuaansprakelijkheidsrichtlijn te overwegen om de lidstaten de verplichting op te leggen dat zij elke twee jaar een verslag indienen over de toepassing van de richtlijn;

50. beschouwt strafrechtelijke sancties als een ander belangrijk afschrikkend instrument om milieuschade te voorkomen en stelt met teleurstelling vast dat Richtlijn 2008/99/EG van 19 november 2008 inzake bescherming van het milieu door middel van het strafrecht niet actueel is; verzoekt de Commissie om de werkingssfeer van de richtlijn op zo kort mogelijke termijn te herzien en ervoor te zorgen dat alle milieuwetgeving van de Unie daaronder valt;

o

o o

51. verzoekt zijn Voorzitter deze resolutie te doen toekomen aan de Raad en de Commissie, alsmede aan parlementen en regeringen van de lidstaten.
